# YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kuudes jaosto)
26 päivänä lokakuuta 1995 *

Yhdistetyissä asioissa C-199/94 P ja C-200/94 P,

**Pesquería Vasco-Montañesa, SA (Pevasa)**, espanjalainen yhtiö, jonka kotipaikka on Bermeossa (Espanja), edustajanaan asianajaja Maria Iciar Angulo Fuertes, Biskaja, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Ernest Arendt, 8—10 Rue Mathias Hardt, Luxembourg,

ja

**Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca)**, espanjalainen yhtiö, jonka kotipaikka on Bermeossa (Espanja), edustajanaan asianajaja Maria Iciar Angulo Fuertes, Biskaja, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Ernest Arendt, 8—10 Rue Mathias Hardt, Luxembourg,

valittajina,

jossa valittajat vaativat Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asioissa T-452/93 ja T-453/93, Pevasa ja Inpesca vastaan Euroopan yhteisöjen komissio, 28.4.1994 (Kok. 1994, s. II-229) antamaa määräystä koskevassa kahdessa valituksessaan ensiksi tämän määräyksen kumoamista, toiseksi kalastus- ja vesiviljelyalan rakenteiden parantamista ja sopeuttamista koskevista yhteisön toimenpiteistä 18 päivänä joulukuuta 1986 annetun neuvoston

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

asetuksen (ETY) N:o 4028/86 (EYVL L 376, s. 7) perusteella hakemansa taloudellisen tuen epäämisestä 18.12.1990 ja 8.11.1991 tehtyjen komission päätösten kumoamista, kolmanneksi komission velvoittamista toteuttamaan tarpeelliset toimenpiteet kyseisen taloudellisen tuen myöntämiseksi valittajille ja neljänneksi komission velvoittamista korvaamaan sen toiminnasta aiheutuneet vahingot,

vastapuolena

**Euroopan yhteisöjen komissio**, asiamiehinään johtava oikeudellinen neuvonantaja Francisco José Santaolalla Gadea ja oikeudellinen neuvonantaja José Luis Iglesias Buhigues, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön jäsen Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. N. Kakouris, tuomarit G. Hirsch, G. F. Mancini (esittelevä tuomari), F. A. Schockweiler ja P. J. G. Kapteyn,

julkisasiamies: C. O. Lenz,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

**määräyksen**

1 Pesquería Vasco-Montañesa, SA (jäljempänä Pevasa) ja Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (jäljempänä Inpesca) ovat yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 8.7.1994 saapuneissa valituksissaan valittaneet yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 28.4.1994 asiassa T-452/93 ja T-453/93 Pevasa ja Inpesca vastaan komissio (Kok. 1994, s. II-229) antamasta määräyksestä, jolla valittajien kanne on jätetty tutkimatta ja ne on velvoitettu korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Pevasa ja Inpesca vaativat myös kalastus- ja vesiviljelyalan rakenteiden parantamista ja sopeuttamista koskevista yhteisön toimenpiteistä 18 päivänä joulukuuta 1986 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4028/86 (EYVL L 376, s. 7, jäljempänä asetus N:o 4028/86) perusteella hakemansa taloudellisen tuen epäämisestä 18.12.1990 ja 8.11.1991 tehtyjen komission päätösten kumoamista, komission määräämistä toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet kyseisen taloudellisen tuen myöntämiseksi valittajille ja komission velvoittamista korvaamaan sen toiminnasta aiheutuneet vahingot.

2 Komissio voi asetuksen N:o 4028/86 6 artiklan 1 kohdan perusteella myöntää taloudellista tukea uusien kalastusalusten ostamiseen tai rakentamiseen liittyville aineellisille sijoitushankkeille. Kyseisen asetuksen 35 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetään, että komissio ratkaisee kaksi kertaa vuodessa kyseisen tuen saamiseksi tehdyt hakemukset siten, että "ensimmäinen päätös tehdään viimeistään 30 päivänä huhtikuuta edeltävän vuoden 31 päivään lokakuuta mennessä tehdyistä hakemuksista ja toinen päätös tehdään 31 päivänä lokakuuta kyseisen vuoden 31 päivään maaliskuuta mennessä tehdyistä hakemuksista". [1] Kyseisen asetuksen 37 artiklan 1 kohdan mukaan käytettävissä olevien rahavarojen riittämättömyyden vuoksi toteuttamatta jääneet taloudellista tukea koskevat hakemukset siirretään ainoastaan kerran seuraavalle varainhoitovuodelle.

1 — Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

3 Riidanalaisesta määräyksestä ilmenee, että komissio sai 29.6.1989 Inpescan tonnikalan pakastusaluksen rakentamista varten esittämän taloudellisen tuen hakemuksen. Se sai 31.10.1989 samanlaisen hakemuksen Pevasalta.

4 Komissio lähetti 18.12.1990 Inpescalle ja Pevasalle samanlaiset kirjeet, joissa se ilmoitti niille, että hankkeille ei voida myöntää taloudellista tukea siitä syystä, että vuoden 1990 hankkeiden rahoitukselle käytettävissä olevat rahavarat olivat riittämättömät.

5 Komissio on myöntänyt, että sen olisi pitänyt tehdä päätöksensä kantajien hakemuksista 30.4.1990 mennessä. Se on selittänyt olleensa huhtikuussa 1990 pakotettu pidättäytymään uusien tukisummien myöntämisestä siitä syystä, että tietyt jäsenvaltiot eivät olleet antaneet sille esitettyjen hakemusten käsittelemistä varten kaikkia tarpeellisia tietoja. Se on myös todennut, että kantajien hakemukset on automaattisesti siirretty varainhoitovuodelle 1991 asetuksen N:o 4028/86 37 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

6 Komissio päätti huhtikuussa 1991 lykätä kaikkien kalastusalusten rakentamista varten myönnettävää yhteisön tukea koskevien päätösten tekemisen. Se ilmoitti kuitenkin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (EYVL C 160, s. 3) 20.6.1991 julkaistussa tiedonannossa, että kaikkia rakennushankkeita tarkastellaan uudelleen varainhoitovuoden 1991 toisella puoliskolla komission päätösten valmistelemisen yhteydessä.

7 Komissio lähetti 8.11.1991 valittajille samanlaiset kirjeet, joissa se ilmoitti niille, että niiden hankkeille ei voitu myöntää taloudellista tukea siitä syystä, että käytettävissä olevat talousarvion varat olivat riittämättömät vuoden 1991 hankkeiden rahoitukselle.

8 Pevasa kehotti komissiota 7.1.1992 päivätyssä kirjeessään ilmoittamaan sille, oliko sen tukihakemus siirretty varainhoitovuodelle 1992 ja lopullisessa hylkäämistapauksessa antamaan sille tiedoksi tämän hylkäämisen syyt. Inpesca lähetti 27.1.1992 samanlaisen kirjeen komissiolle.

9 Koska Pevasa ja Inpesca eivät saaneet vastausta näihin kirjeisiin, ne vaativat 18.3.1992 ja 31.3.1992 komissiota toimimaan ETY:n perustamissopimuksen 175 artiklan mukaisesti.

10 Komissio ilmoitti 18.5.1992 päivätyissä ja 25.5.1992 valittajille saapuneissa kirjeissä 18.12.1990 ja 8.11.1991 päivättyjen kirjeiden olevan asetuksen N:o 4028/86 35 artiklan mukainen päätösten perusteltu tiedoksi antaminen.

11 Komissio ilmoitti 21.5.1992 päivätyissä kirjeissään toisaalta, että kyseisen asetuksen 37 artiklan 1 kohdan nojalla sellaiset yhteisön tukea koskevat hakemukset, joita ei voida hyväksyä varojen riittämättömyyden vuoksi, voidaan siirtää vain kerran seuraavalle varainhoitovuodelle. Toisaalta se muistutti, että niistä hankkeista, joille oli myönnetty yhteisön tukea, oli pyynnöstä saatavilla luettelo, jonka asianosaiset

voivat tutkia ja tarpeen vaatiessa pyytää yhteisöjen tuomioistuinta valvomaan komission sellaisen päätöksen lainmukaisuutta, joka koski yhteisön tuen myöntämistä ensisijaisesti kyseisille hankkeille.

12 Valittajat nostivat 30.7.1992 ETY:n perustamissopimuksen 173, 174, 176 ja 178 artiklan sekä 215 artiklan toisen kohdan nojalla kanteen 18.12.1990 ja 8.11.1991 päivättyihin kirjeisiin perustuvien komission päätösten kumoamiseksi, komission velvoittamiseksi toteuttamaan tarpeelliset toimenpiteet valittajien hakeman yhteisön tuen myöntämiseksi ja sen toteamiseksi, että valittajilla oli oikeus saada vahingonkorvausta riidanalaisista päätöksistä aiheutuneista vahingoista.

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 28.4.1994 antamalla määräyksellä kanteet jätettiin tutkimatta. Se arvioi erityisesti, että kumoamista koskevat vaatimukset esitettiin perustamissopimuksen 173 artiklassa määrätyn kahden kuukauden määräajan jälkeen, jota oli lisäksi pidennetty kymmenellä päivällä pitkän etäisyyden vuoksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että vaatimukset siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräisi komission antamaan haetun tuen myöntämiseksi tarpeelliset säännökset, ylittävät yhteisöjen tuomioistuimille kumoamiskanteiden osalta myönnetyn toimivallan. Se katsoi, että kanteissa esitetyt vahingonkorvausvaatimukset, joiden tarkoituksena oli saada haettuun taloudelliseen tukeen liittyvät korot vahingonkorvauksena, eivät olleet itsenäisiä vaatimuksia, vaan liittyivät vaatimuksiin siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvistaa kantajien oikeuden taloudelliseen tukeen, ja ne oli näin jätettävä myös tutkimatta. Kantajan vastaukseen sisältyvät vahingonkorvausvaatimukset olivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan uusia vaatimuksia, joita ei työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaan saanut esittää.

14 Pevasa ja Inpesca ovat esittäneet 28.4.1994 annetun määräyksen kumoamista koskevien vaatimusten tueksi pääasiallisesti kolme perustetta, jotka koskevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitettyjen ja sen määräyksellä tutkimatta jätettyjen vaatimusten eri pääkohtia. Komissio on vaatinut vastauksessaan valituksen hylkäämistä.

15 Jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksen 119 artiklan perusteella milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

## Ensimmäinen peruste

16 Komission päätösten kumoamista koskevien vaatimusten osalta valittajat väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen perustamissopimuksen 173 artiklaa arvioidessaan, että 8.11.1991 päivätyt kirjeet olivat tarkkoja ja yksiselitteisiä, että ne olivat toimenpiteitä, joilla on lopullisia valittajiin kohdistuvia oikeusvaikutuksia, että niissä annettiin niihin sisältyvät päätökset selvästi tiedoksi ja että tämän vuoksi kanteen nostamista varten määrätty määräaika alkoi, kun valittajat saivat kirjeet tiedoksi. Valittajien mukaan komissio oli toiminnallaan aiheuttanut sekaannusta ja aiheellisia epäilyksiä sekä rikkonut oikeusvarmuuden ja vilpittömän mielen suojan periaatteita. Ensinnäkin 8.11.1991 päivätyt kirjeet oli laadittu samalla tavalla kuin 18.12.1990 päivätyt kirjeet, vaikka komissio antoi niille erilaisia oikeusvaikutuksia, viimeksi mainittujen sisältäessä tukihakemusten siirtämisen seuraavalle varainhoitovuodelle, kun taas ensin mainituissa ne hylättiin lopullisesti. Lisäksi oli ollut yleisesti tunnettua, että komissio ei noudattanut asetuksen N:o 4028/86 37 artiklan 1 kohdan säännöksiä siitä, että tukihakemukset voitiin siirtää seuraavalle varainhoitovuodelle vain kerran, kuten tilintarkastustuomioistuimen varainhoitovuoteen 1990 liittyvästä vuosikertomuksesta ilmenee (EYVL C 324, 13.12.1991, s. 1, s. 93). Lopuksi komission toiminnan kaksiselittei-

syyttä vahvisti se seikka, että se vastasi 7.1.1992 ja 27.1.1992 esitettyihin selvennyspyyntöihin vasta, kun kantajat vaativat sitä toimimaan perustamissopimuksen 175 artiklan perusteella. Näin ollen komissio määritteli kantansa selvästi ja varmasti vasta 18.5.1992 päivätyissä ja 25.5.1992 tiedoksi annetuissa kirjeissään, viimeksi mainitun päivämäärän ollessa perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun määräajan alkamisen ajankohta.

17 Ensiksi on todettava, että 8.11.1991 päivätyissä kirjeissä ilmoitettiin selvästi ja yksiselitteisesti, että taloudellista tukea koskevat hakemukset oli hylätty talousarviossa olevien varojen riittämättömyyden vuoksi. Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin aivan oikein huomautti, näiden 18.12.1990 tehtyjen samanlaisia päätöksiä seuraavien hylkäämisten lopullisuus perustuu asetuksen N:o 4028/86 37 artiklan 1 kohtaan, jossa sallitaan hakemusten siirtäminen vain kerran, eikä komission päätökseen. Tästä johtuu toisaalta, että komissio ei ollut velvollinen täsmentämään toisen hylkäämisen oikeudellisia seurauksia, ja toisaalta, että merkitystä ei ole sillä seikalla, että 8.11.1991 päivätyt kirjeet oli laadittu samalla tavalla kuin 18.12.1990 päivätyt kirjeet.

18 Toiseksi, vaikka komission katsottaisiinkin rikkoneen kyseisen 37 artiklan 1 kohtaa muita hakemuksia käsitellessään, valittajat eivät voi vedota sellaisiin lainvastaisuuksiin väittääkseen, että 8.11.1991 päivätyistä kirjeistä johtuvien hylkäämisten oikeudelliset seuraamukset olivat epävarmoja.

19 Kolmanneksi riidanalaisten päätösten lopullisuutta ei voi muuttaa se seikka, että komissio ei ollut vastannut valittajien esittämiin selvennyspyyntöihin nopeasti, niin pahoiteltavaa kuin se onkin.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen oikein arvioinut, että 8.11.1991 päivätyillä kirjeillä oli valittajia kohtaan lopullisia oikeusvaikutuksia, että päätökset annettiin niissä säännönmukaisesti tiedoksi ja että tämän vuoksi perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetut määräajat ovat alkaneet siitä hetkestä, kun valittajat saivat kirjeistä tiedon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on samoin aivan oikein todennut, että samoista syistä oli tehtävä samat päätelmät 18.12.1990 päivätyistä kirjeistä.

21 Tämän vuoksi ensimmäinen peruste on hylättävä.

## Toinen peruste

22 Niiden vaatimusten osalta, joilla pyrittiin siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa riidanalaiset päätökset ja määrää komission antamaan haetun tuen myöntämiseksi tarpeelliset säännökset, valittajat väittävät ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen rikkoneen perustamissopimuksen 174 ja 176 artiklaa siltä osin kuin se on aiheettomasti yhdistänyt näihin kahteen artiklaan kulloinkin perustuvat valittajien eri vaatimukset. Toisaalta perustamissopimuksen 174 artiklan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksestä hyväksyä kanne seuraa se, että riidanalaiset päätökset on kumottava, kuten valittajat olivat ensimmäisessä hakemuksessaan pyytäneet. Toisaalta perustamissopimuksen 176 artiklasta ilmenee, että toimielimen, jonka säädös on kumottu, on toteutettava tarvittavat toimenpiteet annettua tuomiota noudattaen niin, että toinen mainituista vaatimuksista ei ylitä perustamissopimuksessa yhteisön tuomioistuimille myönnettyä toimivaltaa.

23 Ensinnäkin siltä osin kuin valittajien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämillä vaatimuksilla pyritään siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa riidanalaiset päätökset, ne sulautuvat niihin kumoamisvaatimuksiin, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt tutkimatta.

24 Toiseksi siltä osin kuin kyseisillä vaatimuksilla pyritään siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa komission toteuttamaan tietyt toimenpiteet, yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä (ks. viimeksi asia C-21/94, parlamentti v. komissio, tuomio 5.7.1995, 33 kohta, Kok. 1995, s. I-1827) ilmenee, että perustamissopimuksen 173 artiklaan perustuvan laillisuusvalvonnan yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimilla ei ole toimivaltaa antaa määräyksiä, vaikka ne liittyisivät niiden antamien tuomioiden täytäntöönpanoon.

25 Näin ollen myös toinen peruste on hylättävä.

**Kolmas peruste**

26 Aiheutuneen vahingon korvaamista koskevien vaatimusten osalta valittajat vetoavat siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut perustamissopimuksen 176, 178 ja 215 artiklaa tutkiessaan kanteessa esitetyt vaatimukset epätäydellisesti, vain osittain ja äärimmäisen kaavamaisesti. Kanne oli koskenut sekä taloudellisen tuen myöntämistä vahingonkorvauksena sekä oikeutta saada viivästyskorkoa. Tässä yhteydessä korvausvaatimus perustui perustamissopimuksen 176, 178 ja 215 artiklan yhteisvaikutukseen ja oli itsenäinen ja erillinen suhteessa kumoamiskanteeseen.

27 Vaikka oletettaisiinkin, että valittajien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämät vaatimukset olisivat koskeneet sekä vahingonkorvausvaatimusta että oikeutta saada viivästyskorkoa, yhteisöjen tuomioistuin on useaan kertaan todennut (ks. erityisesti 12.11.1981 annetut tuomiot asiassa 543/79, Birke v. komissio ja neuvosto, Kok. 1981, s. 2669, 28 kohta sekä asiassa 799/79, Bruckner v. komissio ja neuvosto, Kok. 1981, s. 2697, 19 kohta), että jos asianosainen voi nostaa

vahingonkorvauskanteen ilman, että hän on velvollinen minkään säännöksen tai määräyksen perusteella vaatimaan vahinkoa aiheuttaneen lainvastaisen toimenpiteen kumoamista, kantaja ei kuitenkaan voi tällä keinolla kiertää samaa lainvastaisuutta ja samaa rahallista vaatimusta tarkoittavan vaatimuksen tutkimatta jättämistä.

28 Nyt käsiteltävässä asiassa näennäisesti vahingonkorvauksen saamiseksi esitetyt vaatimukset on tarkasti ottaen esitetty viivästyskorkoineen yhteisön tukea vastaavien summien saamiseksi, jotka olisi maksettu, jos komissio olisi hyväksynyt valittajien tukea koskevat hakemukset, ja ne perustuvat samoihin lainvastaisuusperusteisiin kuin kumoamisvaatimuksetkin. Näin ollen on selvää, että tällaiset vahingonkorvauskanteet on tarkoitettu perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitetun määräajan kiertämiseksi ja siten perustamissopimuksen 178 artiklan mukaista menettelyä käytetään väärin.

29 Edellä esitetystä seuraa, että kaikki perusteet, jotka valittajat ovat esittäneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen antaman määräyksen kumoamiseksi, ovat selvästi perusteettomia. Koska muut valittajien esittämät vaatimukset liittyvät kyseisen määräyksen kumoamiseen, niitä ei ole tarpeen tutkia. Näin ollen valitukset on hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti.

## Oikeudenkäyntikulut

30 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

**1) Valitukset hylätään.**

**2) Valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 26 päivänä lokakuuta 1995.

R. Grass

kirjaaja

C. N. Kakouris

kuudennen jaoston puheenjohtaja